

Смртта на градинарот

од Живко Чинго, во Блесок бр. 23, октомври-ноември, 2001

Пополнете ги празните линии со формите на глаголскиот прилог од глаголите дадени во заграда.
Fill in the blanks in the text below, using the correct form of the adverb derived from the verb in brackets.

Старата Грулица јаваше на магаре рано изутрина кон градините,
_____ (се потсмева) за нешто по целиот пат. Беше август,
најубавиот месец во годината. Тоа е времето кога во Пасквелијата зреат смоквите.
Навистина нема поубав месец од август, мислеше старата. Но таа имаше и своја
причина така да мисли.

- Груле, рече старата Грулица, како убав ден човеку!

- Тоа е август, момичко, рече стариот Грул _____ (намигнува) со
своето крупно, светло око.

Тоа е август, повтори старата Грулица и исто така намигна.

- Времето кога зреат смоквите, дополни Грул. Потоа го зеде магарчето за оглав и
појде низ сувата бразда кон градините.

Одеа полека по браздата што водеше до нивната градина, _____
(се чуди) зошто војниците ги натопориле пушките кон нивните мали смокви. Во
еден миг Грулица дури се исплаши да не пукаат. Таа налутено им довикна: - Еј, да
не сте пијани...

Кога стигнаа пред оградата ги запре старшијата. Војниците им го затворија

патот.

- Старшија, што ви е утринава, прашаше стариот Грул.

Старшијата не одговараше, а оние другите сè уште не ги спуштаа пушките како навистина да сакаат да ги убијат малите, светли очи на смоквите.

- Будали се овие кучиња, рече старата Грулица.

- Навистина што станало војници, рече стариот Грул збунето.

Војниците не се ни помрднаа како да беа скаменети.

- Мајчина ви, опцу старата Грулица. Мајчина ви немтурска.

Таа ја подаде главата под мишката на својот маж и со весел глас рече:

- Август е најубавиот месец во годината, старшијо... Тоа е времето кога зреат смоквите... Сакаш ли ти смоква, момче?

Старшијата лутливо ступоти како да сакаше да ја убие земјата под себе.

- Прашувам, рече Грулица мирно, _____ (се прави) како да не разбрале најдобро, - прашувам дали сакате смоква...

- Престани, рече старшијата, вештице ниедна!

Таа ѓаволски под око го гледаше и му се потсмевнуваше. Ах, како знаеше да се преправа старата Грулица. Таа сè така благо насмевната праша:

- Навистина ли не сакаш смоква?

- Не, рече војникот пцуејќи ја старата Грулица.

- Чудно, рече Грулица и се закикоте. Одвај можеше да рече:

- Слушаш ли Груле.. Маж да не сака смоква...

Сигурно тоа војниците и не го очекуваа. Заштрека и со заби и со пушки.

Најпосле старшијата со пригушлив глас процеди:

- Ова е последен пат, вештице.
- Таа само се шегуваше, рече стариот Грул. Нели се шегуваше?
- Сигурно Груле, рече старата. Јас се шегувам со сите мажи што не сакаат

смокви. Тоа е многу чудно, пустињата...

Пред да може да заврши другите војници ја симнаа од магарчето и ја поведоа во караулата, наспроти нивната градина.

Стариот Грул збунето се стрча по војниците за да открие во што е неволата.

Командирот на караулата шеткаше по канцеларијата _____ (мафта) со рацете лево-десно како да бараше нешто изгубено во запурливиот, тежок воздух во собата. Кога влегоа Груловите тој зазеде тврдоглава поза и необично пискливо заповеда:

- Ваму, покажуваше во спротивниот агол од него.

Груловите имаа обичај да работат против наредбите. И сега ги опфати тоа чувство и тоа посилено отсекогаш растеше во секоја нивна старечка жила. Не се ни помрднаа, се држеа за раце застанати крај вратата. Војниците попусто ги туркаа.

- Што се будали, му рече старата Грулица на својот Грул.

Командирот _____ (пцуе) зачекори кон вратата. Груловите мирно го очекуваа _____ (се премислува) што всушност згрешиле.

...